

∞ Ponderosa ∞

Christian Deterink

De nieuwe dag drong zich ongewild aan hem op door de felle stralen zonlicht die langs de halfgeopende gordijnen recht op zijn gezicht vielen. Kreunend rolde Geer zich om en begroef zijn gezicht in het kussen. Dit kan niet waar zijn, dacht hij. Met één geopend oog keek hij naar de wekker op zijn nachtkastje en zag wat hij al vreesde. Het was al over negenen.

Grommend draaide hij zich om op zijn rug en bleef even op deze manier liggen, zijn handen in zijn ogen wrijvend. Hij voelde zich dof, zwaar en moe, nog slechter dan toen hij gisteravond was gaan slapen. Hoe is het toch mogelijk?, bedacht hij zich. Al sinds hij en zijn vrouw uit elkaar waren, sliep hij slecht, maar de laatste week was het wel heel bar. Het was nog daar aan toe dat hij soms heftige en broeierige dromen had, die volgens hem te maken hadden met zijn gefrustreerde gevoelens over hun scheiding, maar dat hij 's nachts niet meer kon uitrusten was toch wel het ergste.

Hij merkte dat hij een stofje of iets dergelijks in zijn oog had gekregen dat behoorlijk irriteerde en trok een hoek van het laken op zich toe om ermee in zijn ogen te wrijven. Fysieke ongemakken, niets dan ongemakken, dacht hij verbitterd; slapeloosheid, chronische rugpijn, brandende ogen, waar zou het ophouden?

Kreunend stapte hij uit het bed. Toen hij naar de badkamer wilde sjokken bleef één voet hinderlijk bekneld zitten in een laken. Opeens woedend rukte hij zijn voet los, een woeste vloek uitend. Het textiel scheurde en Geer zette, boos op de wereld, koers naar de warme douche die zijn dag nog moest redden.

Even laten zat Geer aan de ontbijttafel in de keuken lusteloos op zijn brood te kauwen. De hoofdpijn was ondanks de twee paracetamolletjes nog niet gezakt. Hij wreef in zijn ogen en dacht weer aan de heftige dromen die hij had gehad. Nooit had hij iemand erover verteld, want ergens schaamde hij zich voor zijn dromen. Ze waren zo intens, zeker die van de laatste nachten, dat hij soms wel eens dacht dat het meer waren dan alleen maar dromen.

Vlak na zijn scheiding had hij wel eens gedroomd over die fatale nacht, toen Bette na een stevige ruzie haar spullen bij elkaar had gepakt en weg was gereden, naar wat later bleek om nooit meer terug te komen. Hoe het anders had kunnen lopen als hij haar in de hal had onderschept. Om haar te beletten weg te rennen. De beukende vuisten die op haar gezicht neerkwamen zouden het er wel uitslaan, die malle ideeën van haar. Maar toen ze al op het tapijt was ingezakt was hij

maar doorgedaan met haar te schoppen, te schoppen en te schoppen, tot het moment waarop hij weer uiteindelijk weer wakker werd, badend in het zweet en hijgend.

Lusteloos dronk Geer zijn melk. Hij besepte hoe erg hij het loeder haatte, waaraan hij twintig goede jaren had geschonken. God, wat zou hij haar graag eens een keer de waarheid zeggen, dat hooghartige wijf dat met haar dure advocaatje hem een alimentatieregeling had laten opleggen dat hem van elke cent beroofde. Wat zou hij graag haar op haar bek slaan, met de volgespoten lippen en haar strakgetrokken gebotoxide koppie kapot slaan.

Veel te hard liet Geer de melk weer neerkomen op tafel. De kop sneuvelde.

“Godverdomme”, zuchtte hij, terwijl hij zich traag omdraaide naar het aanrecht voor het vaatdoekje.

Nadat hij het ontbijt op had en de vieze vaat in de gootsteen had geveegd, samen bij de rest, begon Geer zoals wel vaker doelloos een beetje door het huis te dwalen. Al die lege kamers, al die ruimte, al die stilte. Sommige kamers roken al muf omdat ze te weinig gebruikt werden. Maar Geer was te koppig om de ramen eens open te zetten. Laat de boel maar naar de verdoemenis gaan, dacht hij vaak, wat kan mij het ook barsten.

Soms was hij te vinden in één van de oude kamers van de kinderen, goeddeels leeggeruimd, met hier en daar nog een meubelstuk dat ze nooit hadden meegenomen toen ze op kamers waren gegaan. Hij trok wat lades open en keek in kasten, terwijl hij aan hen dacht. Guido en Sophie, hij had ze al in geen maanden meer gezien. Tijdens een “zakelijke gezinsbespreking”, zoals Bette het had genoemd was hij door het lint gegaan, wat wou je ook met die hooghartige bitch. Sindsdien wilden ze niet meer met hem te maken hebben. Geer gooide de kastdeur weer dicht. Het zou wat, dan maar niet: die verwende kutkinderen hadden altijd alles van hem gehad, als ze nu zo naïef waren om hun oren alleen naar háár te laten hangen, dan zij het zo.

Geer liep weer de trap af en slofte naar de werkkamer van zijn vrouw op de begane grond. Haar atelier, waar ze knutselde en, tja... van die vrouwendingetjes deed. Het hield het vrouwtje van de straat had hij altijd gezegd, prima toch? Dat haar geneeskrachtige stenen, die brokjes opaal, lapis lazuli en malachiet of hoe het ook allemaal mochten heten, ook nog heel populair waren, dat was iets waar hij nooit veel aandacht aan had besteed. Het succes van zijn vrouw was aan hem voorbij gegaan.

Toch was Geer vaak in het atelier te vinden, om zijn handen te laten gaan over de lege kastplanken en wat te hangen in de fauteuils die ze nooit had laten ophalen... En soms, heel soms, dacht hij aan het begin van hun relatie, toen hij vaak samen met haar in deze fauteuils had gehangen, zelfs nog vaker dan in hun woonkamer. Er hing zelfs nog iets van haar geur in deze ruimte...

Geer sjokte weer verder. Hij keek op zijn horloge. Het was half elf. Half elf, nog maar. Het had al avond kunnen zijn wat hem betrof, zo lamlendig voelde hij zich. Vroeger had hij zich na lange dagen werken 's avonds beter gevoeld, bedacht hij zich. Vroeger, toen hij nog een baan had, en had gesmacht naar meer vrije tijd en meer rust. Geer moest glimlachen in zichzelf. Inmiddels had

meer dan genoeg gelegenheid tot rust en zeeën van tijd, maar hij voelde zich slechter dan ooit. Hoe alles toch anders was geworden dan hij ooit had gedacht...

Tijd om iets te doen, besepte hij, voor ik hier nog ga zitten janken. Hij moest het bed maar eens afhaken en dat gescheurde laken weggooiden, bedacht hij zich en hij probeerde zichzelf op te peppen. Met een iets kwiekere tred liep hij de trap op naar de slaapkamer. Hij opende de gordijnen en gooide de over de vloer verspreid liggende kleren op een stoel. Toen begon hij het beddengoed te verzamelen. Niets te vroeg om eens te verschonen, bedacht hij zich. Het voelde klam en vies aan.

Toen merkte hij de bruine vegen pas op. Verbaasd bekeek hij het beter. Zo vies kon hij het toch niet maken? Hij veegde er een beetje af en zag, bijna tot zijn opluchting, dat het zand was, modder. Het was wel erg veel, zag hij. Als hij nou gisteren in de tuin had gewerkt of in het bos had gelopen, wist hij waar het vandaan kwam. Maar hij was geen man van de natuur en de tuin hield hij nog slechter bij dan het huis, niet zeg maar, dus dat kon het niet zijn. Bevreemd krabde hij in zijn stoppels van een paar dagen. Uiteindelijk haalde Geer zijn schouders op en nam het vuile goed mee naar het washok. Vandaag zou hij er niet achter komen, morgen misschien...

Die middag bracht Geer het grootste deel van de tijd door bij het taplokaal in de stad waar hij tegenwoordig wel vaker was. Hij hing aan de bar, dronk zijn biertjes en kankerde wat met de andere verstokte stamgasten over het vrouwendom in het algemeen.

Op een gegeven moment merkte hij dat hij de andere gasten begon te irriteren met zijn constante stroom gal. Dat gebeurde tegenwoordig steeds sneller, bedacht hij zich boos. Hij gooide genoeg geld op de bar en beende boos en miskend het taplokaal uit, om nog maar een andere te bezoeken dan.

Zoals altijd verplaatste hij zich in zijn donkerblauwe bestelbusje, een overblijfsel uit zijn werktijden. Het idee om met de fiets te gaan, aangeschoten of niet, kwam eenvoudigweg niet in hem op.

Toen hij die avond het éénpersoonsgerecht naar binnen had gewerkt en nog enigszins rozig van de alcohol achter de televisie neerstreek, moest hij onwillekeurig weer aan zijn vrouw denken. Over de ruzies die ze hier hadden gehad, eerst sissend, om de kinderen niet te wekken. Later, toen die weg waren, meestal schreeuwend. Och, wat had ze hem allemaal naar het hoofd gesmeten. Dat hij haar niet waardeerde, geen ruimte liet, zijn gevoelens niet kon uiten, al dat slappe gelul dat ze waarschijnlijk uit zo'n halflauw vrouwenblaadje had gehaald.

Maar de bom was pas echt gebarsten toen hij had gemerkt dat ze steeds inniger was gaan samenwerken met dat wijf van een vent die ook iets in de alternatieve geneeskunde deed. Wat, dat was hem alweer ontschoten. Reiki, of zoiets stompzinnigs... Ze had in al haar naïveteit gedacht dat hij het niet had gezien hoe ze met hem aanpakte. Dat ze vreemd ging, alas, maar juist dat mietje! Hij was laaiend geweest. En dat was de eerste keer geweest dat hij haar had

geslagen. Het mooiste was nog dat ondanks dat, zijn vrouw was blijven ontkennen. Het maakte hem nog steeds woedend.

Gefrustreerd zapte Geer in een noodtempo langs de kanalen, overal niet langer dan een seconde blijven hangend. Even bleef hij kijken bij een nieuwsitem van de lokale tv over een vermist meisje. Men vreesde een misdrijf, zei de presentator plechtig boven een foto van het het wicht: blond haar en dikke tieten. Net goed van die hoer, dacht Geer nijdig voor hij verder zapte. Weer volgde een snelle rondgang langs alle kanalen. Hij slaakte een vloek en wilde net alle nederlandse omroepen verwezen, toen hij eindelijk iets passends vond. Temptation Island heette het, een voorbeeld van de reality-troep van tegenwoordig. Hij zag hoe een jongen op een avondlijk strand doorzichtig werd verleid door een meisje. De dikke lippen, volle vormen en het geblondeerde haar van het meisje deden hem denken aan zijn eigen vrouw. Met groeiende ergernis keek hij toe hoe de jongen haar maar bleef afhouden, intussen murmelend over de trouw aan zijn vriendin.

“Neem haar dan toch”, riep Geer hem toe, “Wat kan jou het verdommen! Gebruik die fucking hoer toch gewoon, dat wil ze toch? Morgen gooi je haar gewoon weer aan de kant!”

Geer bleef tot het einde van het programma zitten en had er zelfs een tergend lang reclameblok voor over om te zien dat de jongen uiteindelijk zijn goede raad ter harte nam.

De volgende ochtend werd Geer weer wakker rond de klok van negenen. Niet weer, kreunde hij, terwijl hij de handen naar zijn hoofd bracht. Hij voelde zich geradbraakt, zoals vroeger in zijn goede jaren na een woest nachtje stappen. Om de één of andere reden had hij spierpijn in zijn armen. Hij voelde zich nog slechter dan de voorgaande ochtenden.

Hij bedacht zich dat hij weer heftig had gedroomd, zoals de laatste tijd wat vaker. Zijn dromen waren een beetje afgedwaald van Bette en gingen nu over vrouwen als haar in het algemeen. Mooie goedgevormde vrouwen met tieten als een hooggebergte en ego's zo groot als de Stille Oceaan. Hij droomde niet, zoals je van middelbare leeftijd als hij misschien mocht verwachten - hij was tenslotte nog maar 44 jaar, bedacht hij zich - van seksuele avonturen. Nee, dat verafschuwde hij tegenwoordig. Sinds de breuk met Bette was hij vrouwen gaan haten als de vijand; zoals de Hutsi's de Tutu's zeg maar, of hoe die verdomde zwartjes ook heetten die elkaar daar in diep Afrika de kelen doorsneden. Vrouwen: die zelfingenomen, bandeloze, ontrouwe sloeries, ze konden wat hem betreft allemaal dood vallen.

Geer bedacht zich dat zijn dromen over die vrouwen desalniettemin pervers waren, maar dan op een andere manier. In zijn droom schold hij hen uit en deed hen pijn, hij ramde hun kostbare gezichtjes open om tenslotte net zo lang met een hard voorwerp op hen in te slaan tot ze stil bleven liggen. Dat was de boodschap die hij die vrouwen nog te melden had. Dit is mijn straf aan jullie allemaal, omdat jullie me in de stront hebben laten zakken. En alhoewel hij zich nu hier, in het bed, enigszins genereerde voor zijn gewelddadige hersenspingsels, was er in zijn achterhoofd het besef dat hij terwijl met zo'n vrouw bezig was, hij juist ontzettend genoot.

Hij kroop moeizaam overeind en ging overeind zitten. Weer een dag, dacht hij. Weer eentje, wanneer houdt het op? Hij speelde wat met zijn geslacht, maar sinds zijn breuk met Bette was er

ook daar weinig eer meer te behalen. Het kopje was misschien zo vol met afschuw dat het zich ooit in de kut van die hoer had rondgedraaid, dat het zich nooit meer wilde laten zien. Geer grijsde om deze grove gedachte. Het was één van de weinige dingen die hem nog plezier schonken, was dat niet triest eigenlijk?

Zijn blik viel op de lakens en er ging opeens een rilling over zijn lijf. Alhoewel ze nieuw en schoon moesten zijn zaten er grote bruine vlekken op. En toen hij zijn handen bekeek zaten ook die onder de modder en het zand. Hij keek schichtig de kamer rond, alsof hij mogelijk werd bespied door mensen die een nare grap met hem hadden uitgehaald. Maar hij zag en hoorde niets, natuurlijk.

Toen zag hij de schoenen bij de half geopende deur. Vol met drek zaten ze, tot ze daar waren achtergelaten. Vanaf daar kon je een spoor volgen via een smerig overhemd, naar een spijkerbroek, T-shirt, sokken en ondergoed tot zijn bed. Hij ging nog rechter op zitten en merkte dat het hart in zijn keel klopte. Of iemand had dit alles precies zo neergelegd, of hij was vannacht door de drek gaan wandelen en had zich richting het bed van zijn vieze kleren ontdaan en was in bed gestort.

Geer wreef met zijn vieze handen in zijn ogen. Wat gebeurt hier allemaal? , dacht hij. Had hij gisteren ook geen smerige handen gehad? Er schoot hem opeens een idee te binnen. Iets dat kon verklaren wat met hem aan de hand was. Geer sprong opgewonden uit bed en trok snel wat kleren aan. Toen roffelde hij naar beneden. Vanaf de trap waren de moddersporen richting de keuken goed te volgen. Vanuit de keuken liepen ze naar buiten, de tuin in. Geer volgde ze. In de tuin kon hij geen spoor meer ontwaren, maar dat was ook niet meer nodig. Hij wist wat hij zocht. Jachtig begon hij te zoeken in de tuin, tussen de verwilderde bosschages en in het ongemaaide gazon, tot hij uiteindelijk achter het tuinschuurtje, in de schaduw onder de grote den, vond wat hij zocht. Vers zand. Zand waar onlangs in gegraven was. Het was een groot stuk, van misschien wel tien vierkante meter, dat hij blijkbaar helemaal omgespit had. Hij zag de schop tegen het schuurtje staan. Hij liep ernaartoe struikelde over een boomstronk of iets dergelijks en viel op de grond. Vloekend richtte hij zich weer op, zijn handen waren nog viezer dan ze al waren, merkte hij woedend op terwijl hij de laatste meters naar het schuurtje overbrugde. Hij pakte de schop op. Er zat een bloedvlek op het heft. Toen Geer in zijn hand keek zag hij de bloederige blaar zitten, precies op de goede plek.

“Godverdomme”, mompelde hij.

Na een lange hete douche zat hij aan de keukentafel met een kop sterke koffie om zijn gedachten op een rij te zetten. Hij slaapwandelde, dat was zijn conclusie. Hij had er wel eens van gehoord vroeger, zijn neefje scheen het vroeger wel eens te hebben gedaan. Misschien zat het wel in de familie. In ieder geval verklaarde het alles. De moddervlekken in zijn bed. Zijn ochtendlijke spierpijn en vooral zijn extreme vermoeidheid. Vond je het gek dat hij 's ochtends gebroken was, als hij 's nachts een beetje rondstruinde en zomaar hele stukken tuin begon om te spitten.

Geer glimlachte in zijn koffie en voelde zich zowaar erg opgelucht. Hij beseftte dat hij misschien toch meer onder deze toestand gebukt was gegaan dan gedacht en was dankbaar dat nu tenminste eindelijk uit was gekomen wat er aan de hand was.

Met hernieuwde moed begon Geer die ochtend aan het opruimen en schoonmaken van het huis. Hij voelde bijna alsof hij een nieuwe start maakte. Want voor het slaapwandelen kon hij hulp zoeken, natuurlijk. Of hij kon 's nachts zijn slaapkamer afsluiten. Hij wist zeker dat hij daar uit moet kunnen komen. Misschien was er nog wel hoop op een toekomst... op een nieuw leven... Zijn energie leek deze dag geen grenzen te hebben, zo leek het wel. Na alle kamers in het huis te hebben gedaan ging hij naar buiten. Hij ontdeed de oprit van het huis van de grootste troep en maakte zelfs de steen schoon waarop de naam stond van het huis stond. Ponderosa. Weinig origineel, maar wel passend misschien, gezien de vele dennen in hun achtertuin en de ene hoge den bij het schuurtje.

Geer glimlachte licht toen hij dacht aan hoe ze dit huis hadden gekocht: hij en zijn vrouw, lang geleden. Vol met dromen en idealen. Hij was het geweest die de naam had bedacht, herinnerde hij zich, als tegenwicht voor alle rare ideeën waarmee zij was gekomen. Wat had ze ook alweer geopperd? Hij wist het weer: Filoli, wat volgens haar de echte naam was van de villa van de Carringtons of zo, uit de haar zo geadoreerde serie Dynasty. Wat een dwaze naam! Hij glimlachte, terwijl hij met de bezem terug naar het schuurtje liep. Voor het eerst in lange tijd kon hij weer iets van de genegenheid voor haar voelen.

In het schuurtje zette hij de bezem tegen een wand en begon bij de werkbank te rommelen, nog steeds vol met over elkaar heen tollende gedachten. Misschien moest hij eens niet zo koppig zijn, bedacht hij zich, en gewoon Ponderosa verkopen. Van het geld kon hij makkelijk zijn schulden afbetalen, de alimentatie voldoen en een appartementje in de stad huren. Werk zoeken, opnieuw beginnen. Dichterbij zijn kinderen zijn...

Bijna onwillekeurig had hij een kist onder de werkbank vandaan gehaald omdat het zo rommelig oogde. Toen hij zijn blik erover heen liet gaan geloofde hij eerst niet eens wat hij zag. Een aantal verfrommelde theedoeken, helemaal bruin geworden. Het vleesmes, dat hij al een tijdje miste, een hamer. Hij voelde rillingen over zijn lijf gaan en beseftte meteen dat er iets helemaal mis was. Hij opende één van de theedoeken. Binnenin nog meer bruin spul, waarvan Geer nu echt onder ogen moest zien wat het was... bloed... Het mes vertoonde ook duidelijk bloedvlekken, de hamer ook, zag hij. Een beeld schoot door zijn hoofd en hij liet de kist van de schok uit zijn handen vallen. Het was een beeld uit de droom die hij die nacht had gehad. Hoe hij de vrouw met een hamer te lijf was gegaan. Keer op keer had toegeslagen, haar schedel had verbrijzeld. Deze hamer? Maar dat kon toch niet? Hij boog ineen en groef nog dieper in de kist. Onderin de kist vond hij een flesje chloroform. Hij wist niet eens dat hij het bezat... Een verschrikkelijke waarheid begon zich opeens voor Geer te openbaren.

Die avond zat Geer alleen in de keuken. Op de tafel had hij de kranten van de laatste dagen opengeslagen. De laatste week, las hij, waren er drie vrouwen vermist. Hij vond de drie stukjes en

las ze allemaal. Stuk voor stuk waren ze 's avonds, meestal op weg naar huis, spoorloos verdwenen. Getuigenverklaringen gingen niet verder dan dat een donker busje was gesignaleerd. Geer had alledrie de stukjes uitgeknipt en de foto's van de drie vrouwen naast elkaar gelegd. Hij hoefde ze maar te zien of hij werd weer misselijk. Alledrie waren ze goed gevormd, achterin de dertig en hadden ze blond haar. De gezichten kwamen hem zelfs licht bekend voor.

De slaapwandeltheorie was opeens weer heel ver weg, bedacht hij zich verslagen, en daarmee leek ook ieder zicht op een toekomst te zijn weggeslagen. Kon het voorkomen, dacht hij verward, dat iemand blackouts krijgt, en 's nachts op pad gaat om vrouwen te vermoorden? Toch leek het erop. De verhitte beelden in zijn hoofd waren geen dromen geweest, maar wazige herinneringen, dat moest wel. De bloederige spullen in de schuur zeiden genoeg. Als niet zijn busje (donkere busje) waar hij ook al vlekken in zijn laadruimte had ontdekt.

Hoe ongelooflijk ook, het leek zo klaar als een klontje. Het enige dat ontbrak was de smoking gun, bedacht Geer zich mismoedig. Toen pas kwamen hem pas weer de omgewoelde grond en de moddervlekken voor ogen te staan. Dat ik dat over het hoofd heb gezien! , bedacht hij zich boos op zichzelf. Hij stond op en stormde de achterdeur door. Hij slipte bijna weg over een gladde tegel en moest onwillekeurig weer denken aan de wortel waarover hij gestruikeld was. Opeens begreep hij wat er echt was gebeurd en de waarheid sloeg hem als een mokerslag.

Hij bereikte het veldje achter het schuurtje onder de grote den; de Pinus Ponderosa, dacht hij verward. Het was inmiddels schemerig, maar zelfs in het schaarse licht zag Geer genoeg, meer dan genoeg. De stronk waarover hij was gestruikeld was helemaal geen stronk geweest.

Natuurlijk niet. Waarover hij was gestruikeld en wat uit de vers omgewoelde aarde lag, was niets anders dan het uiteinde van een menselijke arm.

Geer werd op slag misselijk en zakte slap als een vaatdoek in elkaar.

Hoe lang het duurde voor hij opstond en zich weer terug sleepte naar zijn woning, kon hij zich later niet meer herinneren. Maar uiteindelijk begaf hij zich naar de keukentafel om bewegingloos, lamgeslagen, te blijven zitten. De slaap kon hij niet vatten, dat leek hem voor eeuwig uitgesloten. Het bleef maar door zijn hoofd malen: ik ben een moordenaar, een moordenaar.

Toen de politie de volgende ochtend, na diverse malen vergeefs te hebben aangebeld, zijn huis binnenstomde, vond die hem nog steeds zittend aan de keukentafel, met de krantenknipsels, het mes en de hamer nog om zich heen. Zijn armen lagen gestrekt op tafel, alsof ze al de hele avond wachtten om in de boeien te worden geslagen.

“Ik beken”, murmelde hij zacht.

